

L'embolic (i 2)

written by Pere Grau i Rovira | 31 de juliol de 2023

Dels lectors que m'hagin fet l'honor de llegir [el meu article anterior](#), molts hauran pensat: "Per on surt ara aquest? Què és això de dir que pot haver-hi altres solucions que la independència?»[Tranquils. Evidentment és summament improbable. Però es tractaria de no ser agafats en fred per una inesperada, però no pas impossible, maniobra de Sánchez. I es tractaria de deixar ben clar que no serien els enunciats grandiloqüents allò que potser pogués fer acceptable una proposta espanyola per part dels electors, sinó els detalls, la lletra menuda. I aquí (sense voler ni poder ser de cap manera exhaustiu) enumeraré alguns dels punts imprescindibles que, al meu modest parer, haurien d'estar-hi ben clars, perquè algú es prengui la molèstia de prendre-la en consideració.

FINANCES. Els impostos recaptats a Catalunya haurien de quedar a Catalunya, i la contribució a les despeses generals de l'Estat i a les ajudes a les altres autonomies, no haurien de sobrepassar en cap cas el 3% del PIB català. Es podria prendre en consideració un període provisional de no més de tres anys, per donar temps a l'Estat de reorganitzar i sanejar les seves finances en funció de la nova situació. Durant aquest període la contribució catalana podria passar una reducció paulatina del 6% el primer any al 3% al final del període.

COMPETÈNCIES (a part de Cultura). Aquí, crec que la llista de competències reclamades i no traspassades, o encara pitjor retirades, és llarga i no cal insistir-hi gaire. Ports, aeroports, rodalies, sanitat, etc.

CULTURA. Aquí si que no hi cabria cap mena de mitges tintes. Competència exclusiva de la Generalitat, suprimint els retrocessos que ens han imposat. Català com a única llengua vehicular. Ensenyament suficient i obligatori del castellà, com una llengua més, i com ja s'havia fet uns anys amb

resultats més que satisfactoris.

A més, en una clàusula final, s'hi hauria d'establir que un incompliment per la banda espanyola que no fos corregit malgrat reclamacions catalanes, donaria automàticament a Catalunya el dret a proclamar la independència. I això a les Cortes, qui s'ho tragaria?

Tinguem, però, un altre punt molt present. Espanya ha de presentar, si volgués ser presa seriosament, una proposta que vagi molt més enllà del que sembla possible amb el personal que tenen. Però els partits catalans, també haurien de deixar clar què volen fer-ne de la independència. Sense anar més lluny ni entrar en terrenys tècnics, per exemple, com pensen acabar amb l'espectacle dels mossos, posant-se de banda dels nostres contraris, detenint gent que només lluita per un país nostre i millor. O d'una TV3 de menys nivell que fa uns anys, deixant pas a emissions o entrevistes en castellà que allà no se'ls hauria d'haver perdut res.

Tornant, però, al tema d'una imaginària proposta espanyola, com deia a l'article anterior, només existiria si el camaleó Sánchez hi veiés algun avantatge per a ell, i aconseguís poder fer-la i sobreviure políticament. I això de moment pertany encara a la categoria de conte de fades. Per part catalana una insistència a rebre una proposta espanyola d'encaix amb l'Estat, crec que a l'estranger donaria una molt bona impressió dels catalans, lluny dels fanàtics arrauxats com alguns ens volen retratar.

En tot cas una repetició de les eleccions li posaria a don Pedro les coses encara més difícils. De no ser que al final el *deep state* aconseguís encara un matrimoni contra natura PP-PSOE, que per a ells seria la garantia de la "unidad". Resumint: avui per avui, ningú no pot tenir una idea segura de com acabarà tot l'embolic. L'única cosa que ja és segura és que la qüestió catalana ja torna a ser en el punt de mira de tota la premsa mundial seriosa, cosa que ja fa massa temps que

no passava.